

Ode aan de oermoeder

Door: Marieke Jansen-Kellendonk

Er bestaan nog oermoeders. Dat wist ik niet. Nu wel, want over een paar weken neem ik er afscheid van een. Oermoeders die, als je er voor open staat als leerkracht, iets in je losmaken. Die zorgen dat je een betere versie van jezelf kan worden, omdat je luistert naar wat ze zeggen. Oermoeders die ervoor zorgen dat de scheidslijn tussen ouder en leerkracht gaat vervagen omdat hun adviezen net zo goed zijn, of zelfs beter zijn dan die van jou.

Oermoeders die zielsveel van hun eigen kinderen houden, maar ook oog hebben voor alle andere kinderen in de klas en voor jou. Toen ik haar, zo'n 10 jaar geleden, voor het eerste ontmoette, had ik van het bestaan van dit soort oermoeders nog niet de flauwste notie. Laat staan, dat ik had bedacht haar ooit te vragen: "Carry, met wie moet ik nu sparren als jij niet meer hier op school bent?"

Onze eerste ontmoeting was vluchtig. Ik denk niet eens dat ze weet dat ik het was die zij in stevige pas voorbij beende, die laatste dag van het schooljaar.

Haar blik zei meer dan duizend woorden. Zij had alleen nog oog voor de uitgang. Ik voor mijn collega, die verslagen, na een onprettig gesprek in de deuropening stond.

Zo loopt ze, met een stevige pas, geaard. Altijd. En ze zegt wat ze vindt, zonder omhaal. Altijd. Ook wát ze van je vindt.

Recht voor de raap. Zo treedt ze ook op, als advocaat van haar kind. Ik plaatste haar, die dag in juli, in een hokje. Voor mij werd ze de 'pas op, want anders staat ze op de stoep'-moeder.

Ik had dus wel even schrik toen ik zo'n twee jaar later haar zoon in de klas kreeg. Ik had twee mogelijkheden: optie één was als een stokstaartje voor de leeuw op de uitkijk gaan staan. Optie twee was uit mijn oordeel stappen en een brug slaan. Ik koos voor het laatste.

Het schoolkamp was voldoende. Het was niet eens nodig zelf actief een brug te slaan. Ik zag een vrouw met zoveel (mensen)kennis en met een enorm hart voor kinderen. Daar vonden wij elkaar. Tot diep in de nacht, tandenpoetsend om een excuus te hebben, praatten wij over kinderen, onderwijs en opvoeding. Die nacht werd er vertrouwen geboren. Aan beide kanten.

Uren heb ik met haar in de afgelopen jaren gesproken. Maar ook zonder woorden weten wij samen van veel dingen hoe het is. En ja, nog steeds beent ze door de school. Geaard. Nog steeds voorziet ze mij van gratis advies en vraag ik háár om advies. Ja, ik ben blij als ik haar zie!

En op de vraag: Met wie moet ik nu sparren als jij niet meer op school bent? zegt ze dus, nuchter als altijd: "Bellen!" En dat ga ik doen.

Dank je Carry, coach, sparringpartner en vooral wijze vrouw. Dank voor al je adviezen, ideeën, je luisterend oor en de lessen die ik van je heb mogen leren. ■

Marieke Jansen-Kellendonk
marieke_kellendonk@hotmail.com